

себе си. Никой не може да ги възкреси, защото техният Бог е мъртъв.

Възкресителят на Христос – жив, макар и невидим. Той остана като вечно непостижима цел, извън времето и пространството. Комунистите, Вапцаров работиха – и се стремяха – към видимото, служеха си с видими средства (чрез ножа), променяха обстоятелствата, чрез обстоятелствата – човска. И той си остана непроменим.

Богът е следствие на човешкия дефект; комунизмът искаше да поправи дефектите.

И си остана атеист-антихрист.

В това е третият провинциализъм на Вапцаров, обусловен от предишните два.

И платеният данък на всяко безбожие, на всеки опит Бог да бъде подменен. Той не е, но ще бъде: недостижимостта му го прави вечен; безсилието ни пред него ни осъжда на вяра.

Вапцаровият Бог беше.

"Материализирането" му го унищожи.

Яви ли се – и изчезна.

Бог е не само любов.

Бог е тайна.

Тайна е всяка любов.

26-27. X. 1992 г.

(ИЗ ДНЕВНИКА)

След всичко дотук: няма как поне един да не ме нарече поетомразец.

Женомразец съм бил. Защо не и поетомразец?!

То и поетите са като жените: все си търсят тих кът – бърлогоподобен, майчинонапомнящ скют, утробен уют. И понеже е невъзможен – създават го в себе си; за да си оближат раните.

Блъскат се тук-там – пък клекнат, уморени от себе си: приживе живи да се оплачат. Мигът на отчаянието след "удар подир удар" е мигът за снасяне на яйцето. Дори не се и налага топъл полог – толкова внезапно е "раждането". Нямаш време да окрякаш двора.

Но за мен това е най-унизителното състояние, в което може да изпадне "гордият" човек.

Всякога съм обичал (заради облекчението) и ненавиждал (заради унижението) този единствен изход на безсилието пред живота и смъртта.

Но можеш ли да си силен и да си поет?!

Поне аз съм искал да съм като всички...

25 октомври 1992 г.